

[Grethe Philip.]

fra hr. Poul Dam overvejende set på lovforslaget ud fra en rent social synsvinkel, men så udgiftkrævende, som lovforslaget er, må det også ses i en større økonomisk sammenhæng, og hvorledes passer det så ind i vor samlede økonomi? Jeg vil gerne henvise til et bilag, bilag nr. 9, som udvalget for budgetoverslagene modtog fra økonomiministeren, dateret den 15. maj. Det fremgår heraf, at de afsatte reserver for de næste 3 år allerede nu med de lovforslag, der er fremsat, er overskredet med 100-275 mill. kr. og vel at mærke årligt. Økonomiministeren har da også over for udvalget i et bilag nævnt, at det er påkrævet at holde meget stærkt igen på det offentlige udgifter, og han har over for udvalget fremsat forslag om betydelige besparelser.

Det er på denne baggrund, man til det yderste må være betænkelig ved det lovforslag, der her er fremsat, og når man er så betænkelig ved det, er det ikke alene på grund af de 870 mill. kr., men også fordi man, efterhånden som udvalgsarbejdet er skredet frem, har fået en meget stærk fornemmelse af, at disse 870 mill. kr. hviler på et yderst spinkelt grundlag. Der er ikke nogen tvivl om, at de vurderinger, der er foretaget fra socialministeriet, naturligvis er foretaget efter overvejelser og efter bedste skøn, men der er heller ikke nogen tvivl om, at man er ude på meget tynd is og er ganske overordentlig usikker med hensyn til beregningerne. Dette hænger bl. a. sammen med, at bortfaldet af karensdagene tidsmæssigt falder sammen med, at man har ladet betalingen, dagpengeudmålingen, gå op til 90 pct. Det vil sige, at ingen af os, hverken regeringen eller oppositionen, har noget erfaringsgrundlag for, hvorledes sygeligheden vil udvikle sig, men der er efter de oplysninger, vi har fået, al mulig grund til at tro, at der vil ske en endog meget væsentlig stigning i antallet af sygedage.

Det er allerede blevet sagt fra det radikale venstres side, at også vi har som mål, at karensdagene skal nedsættes. Det er et stort socialt ønske, men vi vil gerne her igen nævne det, vi ofte tidligere har været inde på, at vi må have en prioritering i vores udgifter, og det gælder også det sociale område. Jeg har jo set i det forslag, økonomiministeren har lagt frem om besparelser, at

heller ikke socialministerens område har været skånet. Der er altså tale om en afvejning af de sociale behov, og derfor kommer det spørgsmål frem i forreste række: er det virkelig de allermest socialt trængende, der nu dækkes ind her, eller gør vi noget, som enten forrykker den økonomiske balance eller vil gå ud over socialministerens mulighed for senere at fremsætte udgiftkrævende forslag til fordel for de grupper, som trænger allermest? Det frygter vi. Vi mener ikke, at dette lovforslag er socialt. Vi mener ikke, det er holdbart. Vi mener, at man bør gå etapevis frem og foretage denne højst nødvendige prioritering også inden for det sociale område.

Socialministeren (Eva Gredal): Ja, jeg har jo først fået lejlighed til at komme herop nu, og jeg vil derfor gerne takke ordførerne for deres indlæg, specielt de to ordførere fra socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, der gav tilsagn om tilslutning til lovforslaget.

Vi står over for en af de største reformer i lange tider inden for det sociale område, en reform, som tager et væsentligt skridt i retning af at skabe lighed mellem de forskellige lønmodtagergrupper. Arbejderne her i landet har i alt for lang tid været uforholdsmæssigt dårligt stillet i tilfælde af sygdom, og det er da også konstateret af udvalget, at den hidtidige ordning med 6 karensdage har været en meget stor belastning for arbejderne. Uagtet at alle under behandlingen i udvalget har været principielt enige i hovedsigtet med lovforslaget, nemlig at tilnærme de forskellige erhvervsaktive grupper sikring under sygdom mest muligt til hinanden, har det ikke været muligt at opnå enighed om en række ting.

Regeringen har foreslået den betydningsfulde sociale forbedring, at alle under uarbejdsdygtighed allerede fra første fraværsdag skal have ret til dagpenge som erstatning for den mistede arbejdsindtægt. Med dette forslag vil man ligestille lønarbejdere med tjenestemænd og funktionærer, som, uanset hvad den kommende dagpengelov vil komme til at indeholde, fortsat vil have ret til løn fra første fraværsdag. Jeg må i denne forbindelse nævne, at der ikke foreligger dokumentation for, at lønarbejdere skulle være mere tilbøjelige til at udnytte en sådan